

[Hækkerup.]

det — har ændret Afviklingsudvalgets Lovudkast ved at halvere Anmeldelsesfristen. Uden paa Forhaand at ville tage Stilling til, om 4 eller 8 Uger er det rigtige, vil jeg dog gerne sige, at jeg nok synes, at Hensynet til de tidligere Ejere maaske kunde tale for at give en Frist paa 8 Uger, hvortil kommer, at hele Afviklingen af dette Foretagende vil tage saa lang Tid, at det næppe gør noget, om Fristen er de 8 Uger.

Om Bestemmelsen i § 5 skal jeg kun sige, at den giver de nedsatte Kommissio-ner — for der bliver utvivlsonst Tale om flere — meget vidtgaende Bemyndigelser, som vi for vort Vedkommende anser for nødvendige, hvis man vil søge at fremme Sagernes Behandling i det Omfang, det er rimeligt.

Derimod er jeg mindre tilfreds med Bestemmelsen i Lovforslagets § 7, hvorefter der tilkommer den tidligere Ejers, hvis der ved Tilbagekøbsrettens Bortfald paaføres ham Tab, som ikke maa anses for dækket ved et tidligere oppebaaret Vederlag, fuldstændig Erstatning. Den højtærede Indenrigsminister siger selv herom i Bemærkningerne, at der som Regel intet økonomisk Tab opstaar ved Tilbagekøbsrettens Bortfald, og Afviklingsudvalget siger endnu stærkere, at det er usandsynligt, at der bliver Tale om Tab. Jeg kan meget vel se Begrundelsen for denne Paragraf i det rent formelle, at der her er Tale om en Art Ekspropriation af en Ret, og at man derfor af disse formelle Grunde vil have denne Mulighed for at betale Erstatning; men jeg tror alligevel, at Bestemmelsen er farlig, fordi jeg tror, den kan blive Springbræt for urimelige Krav og for Retstrætter, der ingen Mening er i. Jeg peger i denne Forbindelse paa, hvad Afviklingsudvalget har fremhævet, at den i denne Henseende tilsvarende Lovgivning af 1904 om Københavns Personbanegaard ikke indeholdt nogen tilsvarende Bestemmelse om Adgang til at yde Erstatning for Bortfald af en Tilbagekøbsret.

Jeg har endelig en enkelt Bemærkning til Lovforslagets § 8 om Fastsættelse af Tilbagekøbsprisen, hvor Tilbagekøbsretten bliver aktuel. Det bestemmes heri, at der ved Prisfastsættelsen skal tages Hensyn til det for Afstaaelsen af Ejendommen ydede Vederlag og til saadanne Raadighedsindskrænkninger, som maatte blive paalagt. Det kan jeg meget vel se er rimeligt. Det hedder i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Prisen normalt forudsættes at være lig med Ejendommens Handelsværdi ved Tilbagekøbet, og i Bemærkningerne til Lovforslagets § 11,

der handler om andre Ejendomme end Skødeklausejendommene, siger den højtærede Indenrigsminister, at Værdiforøgelsen, for saa vidt angaar Skødeklausejendommene, vil paavirke den Pris, hvortil Ejendommene til sin Tid bliver solgt. Jeg vil rejse det Spørgsmaal, om det ikke var rimeligt, at man i selve Loven optog en Bestemmelse om, at der skal tages Hensyn til Værdiforøgelsen ved Tilbagekøbsrettens Fastsættelse. Den højtærede Indenrigsminister kan maaske sige, at det er overflødig, men dertil svarer jeg, at de Bestemmelser, der staar i § 8, ogsaa er overflødige, fordi de er indlysende, og jeg tror, det er rigtigst at have Bestemmelsen om Værdiforøgelsen med. Det er et Spørgsmaal, vi formentlig kan tale om i Udvalget.

Jeg vil i øvrigt i denne Forbindelse om det Afstaaelsesvederlag, der i sin Tid blev betalt, da Ejendommen blev beslagnet, sige, at Udvalget jo saa givet har Ret, naar det i sin Betænkning understreger, at der i mangfoldige Tilfælde blev betalt særdeles rigelig Erstatning, og jeg understreger den Vægt, vi lægger paa, at der ved Tilbagekøbet tages ganske afgørende Hensyn netop til denne Side af Sagen.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 9 vil jeg blot sige, at vi finder det her foreslaaede rimeligt, men jeg vil pege paa, at med Hensyn til allerede indgaaede Lejemaal og Forpagtningsforhold kan der blive en Del Vrøvl, medmindre der er eller har været Mulighed for at tage Forbehold, forinden de paagældende Ejendomme blev midlertidigt udlejet eller bortforpagtet.

Bestemmelsen i § 10 finder vi helt naturlig og selvfølgelig, ogsaa Bestemmelsen om, at udstykningsmodne Landbrugsejendomme skal udstykkes i Henhold til Lovgivningen om Oprettelse af mindre Landbrug.

Jeg har derefter et Par Bemærkninger til Bestemmelserne i Kapitel II, der jo er fremkommet paa Grundlag af en Indstilling fra Indkvarteringserstatningsudvalget og ikke fra Afviklingsudvalget, som jeg har Indtryk af ligesom tager lidt Afstand fra disse Bestemmelser.

Navnlig for saa vidt angaar disse Bestemmelser, frembyder Lovforslagets sene Fremkomst særlige Betæneligheder. Forholdet vil jo meget hyppigt være dette — det drejer sig her nemlig ikke om Skødeklausejendomme, men om Ejendomme, der har været udlejet mod periodiske Ydelser —, at disse Ejendomme for Maaneder siden er gaaet tilbage til den tidligere Ejers, og at denne da vel nok vil reagere, hvis han